

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1772/2020
04.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Сремској Митровици, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаних у делу става првог, као и у другом ставу изреке пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 60/19 од 06.11.2019. године, у седници већа одржаној 04.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаних у делу става првог, као и у другом ставу изреке пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 60/19 од 06.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења о трошковима поступка садржаних у делу става првог, као и у другом ставу изреке пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 60/19 од 06.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици Прр 124/19 од 19.04.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име новчаног обештећења (неимовинске штете), које је тужиоцу изазвана повредом права на суђење у разумном року, износ од 400 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије, са законском затезном каматом почев од 19.04.2019. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.200,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца у преосталом делу од тражених 3.000 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу Народне банке Србије до досуђених 400 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења, па до коначне исплате односно за износ од 2.600 евра.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 60/19 од 06.11.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужиоца, а делимично одбијена, као неоснована, док је жалба тужене усвојена и преиначена је пресуда Основног суда у Сремској Митровици Прр 124/19 од 19.04.2019. године, тако што је досуђени износ на име новчаног обештећења од 400 евра повећан за још 500 евра са законском затезном каматом почев од 19.04.2019. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, као и у побијаном обавезујућем делу одлуке о трошковима парничног поступка, тако што је досуђени износ трошкова парничног поступка од 52.200,00 динара снижен на износ од 15.000,00 динара, а са вишком захтева на име трошкова парничног поступка, за разлику од 37.2000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, па до коначне исплате, захтев тужиоца је одбијен, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 4.320,00 динара на име трошкова жалбеног поступка, док је за разлику у износу од 10.080,00 динара захтев тужиоца одбијен, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужене за накнаду жалбених трошкова.

Против решења о трошковима поступка садржаних у делу става првог, као и у другом ставу изреке другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/2014 и 87/2018, у даљем тексту: ЗПП).

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права или разматрања правних питања од општег интереса, или у интересу равноправности грађана везаних за одлучивање о накнади трошкова поступка, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке решења.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, док је ставом 2. истог члана Закона, прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева, док се према члану 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења којима је одлучено о трошковима другостепеног поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић